

Čís. 3202.

Zavinění (§ 335 tr. zák.) technického správce továrny, nepostaral-li se o to, by transmise byla ve smyslu § 74 živn. ř. a § 57 min. nař. z 23. listopadu 1905, čís. 176 ř. zák. zakryta (zapažena) nebo bezpečným zábradlím ohrazena.

(Rozh. ze dne 9. června 1928, Zm I 37/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 9. prosince 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stěžovatel v podstatě, že soud posoudil nesprávně otázku objektivního zavinění. Nelze prý činiti zodpovědným za úraz obžalovaného, který byl teprve krátký čas zodpovědným za technické vedení závodu, uváží-li se, že jde o ohromný podnik zaměstnávající 3.000 dělníků, a že v krátké době od počátku listopadu do dne úrazu — 26. listopadu 1926 — bylo nemožno napravit všecko, co dříve bylo zanedbáno, totiž učiniti bezpečnostní opatření ve smyslu ministerského nařízení čís. 176/1905 v celém podniku. Za dřívější opomenutí zodpovídá prý majitel závodu. Podle názoru zmateční stížnosti obžalovaný učinil dosti, když napomenul zedníky k zvláštní opatrnosti, věda, že po léta v továrně pracují a znají její strojní zařízení. Utrpěl-li D. přes to úraz, zavinil si jej výhradně sám bezpříkladnou neopatrností. Zmateční stížnosti nelze dáti za pravdu. Nesporno jest především, že transmise, pod níž podlézal D., vykonává příkázanou mu práci, měla býti ve smyslu § 74 živn. ř. a § 57 min. nař. z 23. listopadu 1905, čís. 176 ř. zák. zakryta (zapažena) nebo aspoň bezpečným zábradlím ohrazena, a že v době úrazu D-ova ani zakryta, ani ohrazena nebyla. Nepochybně jest dále, že za neohrazení pohyblivých součástí nese jako v každém podniku zodpovědnost podnikatel nebo jeho náměstek. Jest dále zjištěno, že obžalovaný byl počátkem listopadu 1926 ustanoven technickým správcem dílen továrny E-ovy v H. a jako takový byl v době úrazu D-ova zodpověděn za technické vedení závodu. I kdyby nebylo lze rozumně na něm žádati, by v krátké době své činnosti odstranil snad různé závady v celém podniku, vyžadující delší doby k nápravě, předpokládajíc, že takové závady ve větší míře tu skutečně byly — jistě bylo jeho povinností, plynoucí z oněch zákonných předpisů, by se postaral aspoň o zabezpečení transmisního prostoru, jakmile se v něm měly konati práce zednické. Že by krátká doba, po kterou vedl závod, na toto nejnaléhavější bezpečnostní opatření nebyla stačila, obžalovaný sám netvrdil. Tuto povinnost však obžalovaný zanedbal, ježto se o včasné a možné zabezpečení transmise

nepostaral; pouhým napomenutím dělníků — byť i obeznámených s místními poměry v továrně — k opatrnosti, neučinil vše, co bylo vzhledem k uvedeným zákonným předpisům nutno, by bylo zabráněno úrazu, a co mu ukládalo jeho zodpovědné postavení v závodě. Svým opomenutím dopustil se tedy zavinění, za něž zodpovídá podle § 335 tr. zák. Tvrzení zmateční stížnosti, že úraz zavinil výhradně sám usmrčený, není vzato z obsahu rozsudku, jenž připouští výslovně D-ovu spoluvinu, nikoliv však vinu výhradnou, shledávaje také spoluzavinění obžalovaného v onom opomenutí, kausálním pro nastalý výsledek, usmrcení D-ovo. Jsou tu tedy všechny náležitosti objektivní skutkové podstaty přečinu, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Poněvadž pak napadený rozsudek zjišťuje formálně bezvadně také subjektivní zavinění obžalovaného, odpovídá odsuzující výrok zjištěnému stavu věci a správnému použití zákona. Neodůvodněnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 3203.

»Uzavřeným místem« ve smyslu § 46 nař. čís. 81/1910 je celý okruh povrchu země, na kterém se zcelená osada rozkládá, aniž lze z obvodu toho vyloučiti úsek, v němž není tak těsného seskupení budov jako v úsecích jiných; spadá sem proto i místo na jedné straně silnice domy zastavené, na druhé straně pak vroubené stromy.

Vyústěním silnice do silnice uprostřed osady jest dána po případě místní situace nesnášející rychlost větší než 6 km (obdobně jako na křižovatce).

(Rozh. ze dne 11. června 1928, Zm I 178/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 2. ledna 1928, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., nelze upříti důvodnost. Podle rozhodovacích důvodů nerozlišoval nalézací soud dosti přesně mezi otázkou příčinné souvislosti a otázkou nedbalosti, aniž si jasně uvědomil, že pro subjektivní stránku přečinu §§ 335 a 337 tr. zák. stačí i pouhá nedbalost nevědomá, že předpisy, jichž nešetření dáváno obžalovanému za vinu a jichž neznalostí se nehájl, sprostředkovaly mu poznání nebezpečnosti jich nešetření a že by byl obžalovaný zodpovědnost za jejich nešetření a za výsledek z toho nastavší prost jen tehdy, zkoumal-li s náležitou obezřetností a rozvahou i, jsou-li nebo nejsou-li tu předpoklady toho kterého